

Адріан Кащенко

У запалі боротьби

I

На березі річки Пиляви, недалеко од битого шляху з Києва на Львів, у XVII сторіччі стояв невеликий замок. Справді це був звичайний двоповерховий будинок з високим, вкритим гонтом дахом, з невеликими вікнами й двома ганками. Один з тих ганків звався панським, бо на нього щоранку виходив власник замку, шляхетний пан Януш, робив з цього ганку всякі розпорядки та чинив суд і розправу над хлопами. Той ганок був широкий, з поручнями по краю й з лавами пообабіч сходні. Другий ганок дивився на задній двір і був притулком для замкової челяді.

До причілків замку були притулені невеликі муровані башти з вікнами для рушниць та гармат; навкруг двору четверокутником обходив зроблений з загострених дубових колод баркан, такий заввишки, щоб людина не спромоглася достати руками до його верху, а зсередини двору до того баркану були притулені невисокі хатки для челяді, стайня, комори й повітки для господарства.

Вся будова, за винятком башт, була з деревини і зовсім не придатна була для оборони, бо

її легко було враз спалити; башти ж, що лякали селян своїми темними віконцями, теж насправді зовсім не були такими грізними, як здавалися здалеку, бо гармат по їх вікнах не було, ще відколи прадід пана Януша збудував їх. Взагалі Пилявський замок був таким нікчемним, що сусідні польські пани глузливо звали його курником, на велику прикрість гонорливому власнику замку, пану Янушу.

А гордувати пану Янушу було чого. Його шляхетний рід йшов по жіночому коліну від роду славного польського короля Жигмонта-Августа. Дід його ходив походом у глиб Туреччини і добував Варну. Батько пана Януша зажив собі слави під час походу царевича Дмитра на Москву та під час утихомирювання бунту козаків, що піднімали гетьмани Наливайко та Лобода; врешті, він сам всі свої молоді літа пробув у походах: рубався з турками під Хотином, ходив з королевичем Володиславом на Москву і не один раз воював проти козаків під час їхніх повстань.

Пан Януш рано овдовів, і здавалося, що у походах та бойовищах він знаходив собі розвагу од журби по жінці, бо та журба щоразу обхоплювала його, як тільки він повертався туди, де зазнав молодого щастя.

Останнім його походом, де поруч з ним ходили й двоє його синів, був поход з коронним

гетьманом Конецпольським у 1630 році на козацького гетьмана Тараса Грясила під Переяслав. Наприкінці того походу пан Януш заслаб, почував себе вже старим для такого страдного життя і надалі вже у походи не ходив, а, одужавши, повернувся з походу разом з молодою жінкою Зосею, чарівною дитиною, що наглядів він, гостюючи на дорозі у значного шляхтича на Київщині.

Деякий час після того у Пилявському замку було весело і навіть бучно. Пан Януш запрошував до себе шляхтичів з усієї околиці й уряжав бенкети. З Константинова були привезені музики, і двоє дорослих синів власника замку вибивали по його хистких від часу підлогах мазура з своєю молодою мачухою та сусідніми панями й панянками.

Вино під ті часи річкою текло у замок, і пишно вбраті гості під брязкіт острог та дзвін срібних келехів вигукували в і вати на честь старого, але показного з себе господаря і молодої, чарівної, як запашна квітка, господині.

Тільки недовго так велося. Через рік молода пані у тяжких муках породила дочку і, вспівши тільки сказати, щоб назвали дитину Галиною, одійшла у царство вічного покою.

Смерть Зосі була тяжким ударом для пана Януша, і певно, що він не пережив би своєї розпуки, коли б невеличка істота — частина його

любіві, нещасної дружини, — не подавала свого голосу і не шукала своїми губоньками лона матері, що вже задубіло у пазурах смерті.

Треба було дати дитині мамку, і пан Януш звелів зараз же знайти між його хлопами і привести до горниць жінку, щоб мала у лоні досить гарного молока.

Така знайшлася. Це була молода жінка Христина, що не дуже давно породила першу дитину — хлопця. Як цуценя, одірвали од її лона рідну дитину і, кинувши її до рук стоявшого у нестямі батька, виволокли нещасну матір з хати силою і привели до горниць.

Не сміла Христина навіть слізьми полегшити своє горе, бо за перші ж сльози пан Януш звелів вибити її канчуками... І під той час, коли серце молодої матері розривалося розпукою за своєю дитиною, вона повинна була вдавати з себе веселу й щасливу з того, що свою кров і силу, належавшу її синові, вона віддавала панській дитині.

Через кілька тижнів син Христини помер, але вона про те не скоро довідалася, бо його було поховано так, що матір і не знала.

З чоловіком Христині було заборонено бачитись, і взагалі, поки минув Галині рік, сердешну жінку нікуди не випускали з замку, жила ж вона тільки для своєї годованки.

Мов золотом — налив Господь жіноче серце

жалем та коханням. Пожаліла Христина сирітку, не вважаючи на те, що через ту сирітку у неї одняли й сина, й чоловіка... Пожаліла безвинне немовлятко і, замість помсти, покохала свою годованку всім серцем, так що через рік уже боялася, коли б не одняли Галю од її лона, а її саму не послали б з замку на село.

Чоловік Христини, не діждавши ще року, десь зник, — люде гомоніли, що подавсь на Запорозжя, — і молода матір лишилась на світі одинокою з годованкою на руках.

Пан Януш був задоволений з покірливої Христини і лишив її біля дитини за няньку.

Помалу Галина почала ходити, а далі й белькотати, і Христина раділа на свою пестуню, мов на рідну дитину, — носила її вже на повітря і заходила навіть до річки й до лісу.

Через рік і пан Януш трохи прочунав од свого горя і почав розважатись полюванням. Найбільше він уподобав полювати на турів і для того виїздив у ліси з гайдуками та доїзжачими на кільки день. Такі дні були святом для Христини: вона виряжалася тоді з Галиною у двір і пускала її бавитися разом з дітьми челяді, що було найпильніше заборонено у ті дні, коли пан Януш бував у замку; іноді ж вона заходила на село, де жили всі хлопи пана Януша, і з жінками розважала своє, покривджене долею, серце.

Так минали рік по року. Пан Януш завжди був похмурий і суворий. Його висока постать, з гордо піднятим чолом, перерізаним рубцем од турецької шаблі, з насупленими пишними бровами й довгими сивими вусами, наганяла жах на всю замкову челядь, бо під час гніву старий шляхтич був жорстокий і люто катував всякого, хто невлучно що-небудь зробив або сказав.

Галина з трьох років почала боятися свого суворого батька і що далі — боялася дужче. Вона вже знала, що йти на село до дітей було безпечно тільки тоді, коли батько од «їздив на полювання, і нетерпляче сподівалася тих днів. Коли їй було сім років, вона вже всім серцем любила село і ненавиділа замкове життя. Ця зненависть ще дужче збільшилась після того, як одного разу батько, почувши з її уст українське слово, покарав її різками, а Христину звелів вибити канчуками за те, що вивчила дитину хлопській мові.

Від того часу душа дитини неначе розкололася надвоє. Одна, весела, правдива й чиста, жила на селі і у дворі, поміж хлопами й челяддю; друга ж, похмура, залякана, лукава й зрадлива, жила у замку.

Так дожила Галина до десятого року, а тоді на голову її та Христини впало несподіване, тяжке горе: пан Януш, зваживши на те, що дочці вже час дати освіту, одвіз її у Львів і віддав на виховання у

монастир кармеліток.

Тяжко сумували розлучені Галина й Христина, та долі своєї не мали сили переробити. Христину, що вже призвичаїлася до бажань пана Януша, він лишив у замку за ключницю, у Галини ж життя пішло зовсім по-іншому. Малу дівчинку скільки разів на день водили до костьола, вчили читати й писати, тлумачили їй у голову, що римська церква й римська віра є єдина свята, правдива віра, останні ж всі люде, що не визнають римського папу за безгрішного, а найгірше всіх схизматики — українці, од Бога прокляті, і через те до них треба ставитись з огидою й цуратися їх... Говорили навіть, що папа благословляє зводити схизматиків з світу.

Дівчина не уявляла собі, за що ж ті добрі люде, що так працюють для її батька, прокляті. Проклята навіть Христина, що стала їй за рідну матір. І хоч дівчина слухала навчання ксьондзів та черниць і сама голосно говорила те ж саме на запитання вчителів, та тільки серце дитини казало їй, що навчателі говорять неправдиво. Проте за сім років, що Галина пробула у Львові, багато чого й непевного запало їй у голову, і між думками молодой дівчини та її серцем всі сім років йшла боротьба.

Через сім років, а саме наприкінці 1647 року, Галину було привезено до Пилявського замку. Це

була чарівної вроди молода дівчина, струнка, як тополя, й свіжа, як троянда, вмита ранковою росою. Вона обійшла непривітні світлиці старого замку і, як тільки влучила слухну годину, зараз же побігла з Христиною на село.

Дивно їй було побачити своїх колись маленьких подруг дорослими дівчатами, а інших навіть молодицями, чути їхню просту, сердечну розмову, таку не схожу на розмову у монастирі... Проте на селі так любо стало її серцю, що з очей дівчини навіть збігла сльоза.

Почалося життя, схоже на те, що було сім років до того, тільки протяглося воно недовго. Скоро після нового року до замку дійшла звістка, що на Запорозжжі неспокійно і що з Чигирини втік за пороги сотник реєстрових козаків Богдан Хмельницький з метою підняти нове повстання козаків. Сини пана Януша, що були у війську, а святками гостювали у батька, скоро після Водохреща зібралися у поход.

— Глядіть, — говорив пан Януш синам, благословляючи їх на од'їзді, — не милуйте схизматиків, як помилювали їх під Куруковим та під Боровицею. Рубайте їх всіх до одного! Не одгодовуйте під пахвою у Польщі стоголового гада — українське козацтво.

Сини заспокоїли батька, що уволють його волю, і поїхали, а пан Януш з дочкою знову

лишилися самі.

Минуло з того три місяці, і повз Пилявський замок пробіг з України від коронного гетьмана Потоцького вістник до Варшави з недоброю вістю: «Хмельницький упень погромив переднє польське військо на Жовтих Водах і опанував Чигирин».

Пан Януш лютував з тієї звістки і уголос ляв Потоцького за те, що він призвів Польщу до такого сорому, і разом занепокоївся за синів.

Скоро після першої звістки прийшла друга, що сини пана Януша були у передньому війську і що з того війська зрятувався тільки один простий жовнір.

Пана Януша та звістка мов косою підкосила: він захитався, впав на підлогу і два дні пролежав непритомний. Нарешті, коли він трохи одійшов, наспіла третя звістка, що козаки погромили і взяли у бранці все військо коронного гетьмана під Корсунем і самого Потоцького та ще й польного гетьмана Калиновського віддали татарам у неволю.

Ця звістка знову підняла на ноги пана Януша. Він схопився з ліжка і, мов божевільний, гукнув на весь замок:

— Кари схизматикам!

По його наказові зараз привели з села десятків зо два чоловіків та парубків і почали катувати їх канчуками. Пан Януш дивився на катування з ганку і гукав, щоб били дужче. Даремне Галина з плачем

благала його не мордувати людей, він смакував ті муки і погрожував ще посадити всіх на палі.

Після того почали надходити вісті одна сумніша за одну: ватажок козацького загону Ганжа підняв на бунт хлопів на Уманщині, добув саму Умань і вигубив всіх поляків; Кривоніс вигнав князя Ярему Вишневецького з його маєтків на Лівобережній Україні; Гайчура з «лугарями» перейшов через всю Полтавщину, поруйнувавши всі костьоли й польські замки; Вовгура на Чернігівщині виробляє нечувані злодійства — з поляків та ксьондзів з живих здирає шкури... Гаркуша перекинувся аж у Сіверщину і палить городи...

Далі почули ще більше: повстання хлопів перекинулося на Київщину, Поділля й Брацлавщину, і козацькі ватажки Нечай, Богун, Ганжа, Остап, Морозенко й Полуян не лишають там живими ні одного поляка. Виходило так, що одна тільки Волинь не була ще захоплена повстанням.

Жах охопив п'ятьох гайдуків-поляків, що були при боці пана Януша, бо вся остання замкова челядь була з українців.

— Пане!.. Тікати час... — насмів, тремтячи всім тілом, сказати пану Янушу доїзжачий. — Вже Львівським шляхом багато тікає вельможних панів...

— Уб'ю! — гримнув на нього пан Януш. —

Уб'ю власною рукою кожного, хто згадає про втечу! Щоб я тікав од ганебних хлопів... од смердючого бидла, що повинно з одного мого погляду тремтіти... Десятерьох хлопів зараз же посадовити на палі на острах всім.

Доїзжачий впав навколюшки.

— Ясновельможний!.. Схизматики з того тільки лютіші на нас стануть...

— Мені боятись своїх хлопів? — з скорченим од лютості ротом гукнув пан Януш. — Я всіх посадовлю на палі, коли так!

Страшна подія сталася. Десятьох чоловіків, що тихо-мирно робили на пана, зв'язали, вихопили з рук жінок та дітей і, витягши за село, посадовили на гострі палі.

Зойк, стогін та голосіння розлягалися по всіх околицях. Даремно Галина, почувши про те, що сталося, цілувала батькові ноги, благаючи припинити муки нещасних, даремно вона погрожувала випити отрути, щоб не чути голосіння мучеників, — ніщо не допомогло: пан Януш лишився непохитним і тільки замкнув дочку у окрему світлицю, щоб вона до нього не чіплялася.

Через кілька годин голосіння нещасних увірвалося, а до вуха старого шляхтича досягли якісь інші згуки. Почулось тупотіння коней і гомін натовпу людей.

Не вспів здивований шляхтич наблизитись до

вікна, як у світлицю вбіг блідий, як полотно, гайдук.

— Пане!.. Ми пропали!.. До замку біжать козаки. Вони вже познімали хлопів з паль!

Пан Януш не змішався з тієї звістки.

— У башту всім! — гукнув він. — Хапайте зброю! Похапцем одімкнув він Галину, вхопив її за руку і потяг за собою у башту. Шабля була у нього при боці, у сінях же він вхопив рушницю. За ним слідом бігли Христина, доїзжачий та чотири гайдуки.

З вікна він побачив свою двірську челядь, що злякано поглядала то на нього, то на шлях, по котрому до замку наближалися комонні козаки.

— Челядь вся сюди! — гукнув пан Януш. Але челядь не рушилася з місця. — А... зрадливі хлопи!.. схизматики! На палі всіх!..

У запалі він хотів кинутись на свою челядь з шаблею, та козаки вже добігли до брами, і челядь зразу ж ту браму одімкнула.

Наспіх пан Януш зачинив дубові двері, що вели з замку до башти, гайдуки ж зачинили й засунули засовом другі двері, що вели з двору, і всі, побігши по сходнях на третій поверх, засіли там побіля віконців з рушницями.

Галина й Христина, тремтячи всім тілом, притулилися у куточку.

З вікна пан Януш бачив, як його челядь

цілувалася з козаками, звучи їх своїми збавителями, і серце його пеклося бажанням помсти. Поміж козаками й челяддю вчувалося слово: «Вовгура, Вовгура». Про Вовгуру вже чули всі у замку, і серця гайдуків стислися при сьому йменні розпукою. Вони прощалися з своїм життям.

Пан Януш направив рушницю й випалив. Один з козаків з прокльоном схопився за плече.

— Ага... он де ви! — гукнув з двору гладкий та величезний на зріст козак, що саме й був Вовгура. — Вилазьте, вражі ляхи, сюди, бо все одно достанемо вас!

— Паліть у нього всі! — гукнув пан Януш до гайдуків. Але ті, перемовившись поміж себе, не схотіли стріляти, маючи надію, що за те козаки їх помилують.

— Тягніть, пани-брати, сюди колоду! — почувся знизу голос Вовгури.

— Зрадники! — гримав пан Януш на гайдуків. — Продаєте батьківщину!

Набивши рушницю знову, він хотів випалити у Вовгуру, та тільки всі козаки вже підступили до самої башти і у віконце йому нікого не було видно.

У ту мить почулося гупання колоди об дубові двері. Двадцятьоро вовгурівців розгойдували колоду на руках і з усієї мочі били нею у двері. Од тих ударів затрусилася вся башта, і після шостого вдару двері затріщали й впали усередину башти.

По сходні почулося тупотіння ніг. Пан Януш випалив ще раз, та через хвилину вже і він, і всі останні були у дужих руках вовгурівців.

— Тягніть всіх живцем у двері! — почувся голос Вовгури.

Першого витягли з башти пана Януша, слідом по ньому гайдуків і останніми двох жінок.

Пан Януш грізно дивився у очі лютого козацького ватажка, рука ж його поривалася, щоб вдарити Вовгуру по виду.

— Як насмів ти, хлоп, напасти на мій замок? — крикнув він.

— До стовпа його! — замість відповіді сказав Вовгура до козаків. — Я от зараз покажу йому, як садовити людей на палі... А це його насіння? — показав він на Галину. — Не взяв її кат — чорноброва та вродлива. До стовпа й її!

— Не руш мою дитину, кате! — скрикнув пан Януш. — Мордуй мене, а її не торкай!

Він навіть хотів видертись з рук козаків і кинутися на Вовгуру, та козаки держали його, мов у кліщах, і вирватись йому не пощастило.

— А ти хто? — звернувся Вовгура до Христини.

— Це наша українка; віри благочестивої. Вона клюшниця! — Почулися голоси з боку челяді. — Помилуйте й панночку — вона була доброзичлива до нас!

— Чому була з ляхами у башті? — grimнув Вовгура на Христину. — Іди геть та гляди мені! Христина впала до ніг Вовгури.

— Помилуйте й панночку!.. Це янгольська душенька. Це наша заступниця!

— Католичка? — грізно спитав Галину Вовгура і, не діждавши відповіді, додав: — Смерть! Всі зблідли й охнули.

— А це гайдуки? — показав Вовгура на тремтячих гайдуків.

— Ми не стріляли! — забелькотали ті, падаючи навколюшки. — Помилуйте нас!

— За те, що не стріляли, відтяти їм голови враз, не мордуючи!

На тому Вовгура скінчив свій суд — починалася розправа.

II

Поки вовгурівці добували Пилявський замок, недалеко од нього, у лісі, ставало табором передне військо Богдана Хмельницького: Чигиринський повк Івана Чорноти та Уманський — Демка Ганжі.

Попід кучерявими дубами й по великій зеленій полявині стояли встромлені кількома рядами у землю козацькі списи, а поміж тими списками чорніли, притулені одна до одній, рушниці. На траві, поміж списками та рушницями, були

складені сідла й чепраки, а до самих списів та рушниць були попричеплювані шкур'яні череси з пістолями, ножами та чингалами, ладівниці з набоями, порохівниці, сап'янові гамани з кулями, малахаї й інші додатки до козацької зброї.

Козаки лагодилися одпочити й повечеряти. З гущавини лісу вчувалося цюкання сокир та тріск і хрустіння гілок, — то козаки робили кілки під тагани та ламали сушняк на багаття. Більшість козаків вже розташувалася по полявині, розправляючи своє молодецьке, стомлене довгим походом тіло на вогкій, запашній траві, помережавши всю простору полявину своїми різноколіровими жупанами.

Тільки у дальнішому кутку полявини стояло ще дві лави козаків на конях і при всій зброї, а поперед них, з'їхавшись до купи, радилися два полковники. Старішому з тих полковників Демкові Ганжі було років з тридцять п'ять. Постаттю він був певний богатир: стрункий, широкий у плечах, з високо піднятими грудями, він визначався над усіх козаків; пишним же його вусам, що звисали аж до коміра його червоного жупана, та довгому, аж тричі обмотаному навкруг вуха, оселедцю заздрило все козацтво.

Це був один з найбільш завзятих та жвавих прибічників Богдана Хмельницького. Це він напередодні першого великого бойовища з

поляками на Жовтих Водах умовив реєстрових козаків одцуратись гнобителів України поляків та приєднатись до запорожців і тим дав можливість гетьманові так погромити поляків, як ніхто ще, відколи світ стоїть, не громив їх.

Далі Ганжа, перший з полковників, зібрав окремих загін з повстанців і ще до Корсунського бойовища успів підняти всю Уманщину, добув саму Умань і вистинав всі панські хоругви жовнірів, що лагодилися йти до Корсуня на поміч коронному гетьману Потоцькому.

Після Корсунського бойовища Ганжа перейшов з своїм загоном через Брацлавщину на Поділля і наробив там полякам великого лиха. Не успів він управитись тільки з Кам'янцем, бо гетьман викликав його до Білої Церкви, щоб разом йти назустріч польському війську до Пиляви.

У молодші свої роки Ганжа весь час був у війнах та походах, коли не на «гнобителів ляхів», так на «невіру бусурман», а якщо іноді й траплялося завзятому козакові сидіти взиму у Січі Запорозькій, так і тоді він не міг всидіти спокійно, а ходив щодня по куренях та викликав охочих козаків на герць. Герці «до першої крові» одбувалися на Січі щодня, «щоб козацька молодецька рука не нудилася», хоч часто траплялося й так, що перша кров була й останньою, бо козацька молодецька рука як рубала, то вже так, що не спиняли її й

кістки, а як колола, то колола наскрізь. До таких герців Ганжа був дуже охочий і вже чимало своїх приятелів одпровадив, жартуючи, на той світ. Молодший з полковників був Іван Чорнота. Прозвало його так січове товариство за його дуже смугляве обличчя та чорне, як крила у гайворона, волосся.

Дитячі і навіть юнацькі роки Чорнота прожив серед челяді значного польського пана на Волині. Історія його матері була дуже звичайна у ті часи. Власник великих маєтків на Волині наглядів поміж своїми хлопками смугляву, надзвичайної вроди дівчину Надію і звелів привести її у замковий двір, оселивши там у окремій хаті. Це нікого не дивувало, бо бувало часто, що пан брав до себе ту чи іншу дівчину на кілька день, і тільки сама Надія та її ненька знали своїми змученими душами, чого варті були ті панські іграшки.

На диво всім, пан не вернув Надії з замковому двору, а прижив з нею сина Йвана та й лишив її біля себе назавжди.

Молода смуглявка так причарувала старого пана своїми чорними як ніч очима, що через неї йому зовсім стала вже не люба власна дружина. Івана він теж любив, і коли тому було десять років, послав його у Львів на виховання єзуїтам.

Єзуїти уславилися тим, що з дітей українців робили самих щирих католиків і поляків, та тільки з

Чорноту, як і з Хмельницьким, їм не пощастило.

Хлопець, зрісши серед дітей замкової української челяді і пам'ятаючи оповідання матері про ту кривду, що їй зробив пан-поляк, не горнувся душею до католиків, а навчателів своїх ненавидів якнайдужче.

Вісімнадцяти років він повернувся до замку з гарною освітою, шляхтичем на вигляд, але українцем у серці. Те серце ще більше одсахнулося од всього шляхетського після того, як дружина господаря замку, що ненавиділа його всією своєю істотою, побачивши одного разу, що Йван ішов з світлиці свого батька, скрикнула:

— Як смієш ти, хлопкин байстрюк, ходити по моєму замку?

Коли Йванові було дев'ятнадцять років, власник замку помер, а пані його, помщаючись на матері Йвана за ту ласку, що вона мала од її чоловіка, засікла нещасну Надію на смерть, з хлопця ж звеліла зняти шляхетське вбрання і надіти на нього хлопське.

Де блукав Чорнота після того — невідомо, а тільки під час повстання Павлюка у 1637 році він уже руйнував польські замки й костьоли понад Дніпром.

За жвавність, веселість та молодецьку вдачу Чорноту любило все запорозьке товариство, а за розум, освіту й хист його всі поважали. Дуже

полюбив його й гетьман Хмельницький і після бойовища на Жовтих Водах доручив йому полковницький пернач.

От таких-то полковників послав Хмельницький поперед свого війська назустріч полякам, що, як була чутка, наступали на Константинів та Пиляву; сам же гетьман з арматою повагом посувавсь з-під Білої Церкви слідом за Ганжою й Чорнотою, скликаючи до себе всі загони повстанців, що за півроку вкрили Україну так рясно, як ряст вкриває землю після теплого дощу.

Тепер, ставши табором недалеко од річки Пиляви, полковники хотіли на власні очі бачити, як осавули розстановили на ніч чати, а разом вистежити, чи немає де близько ворогів.

Після наради вони рушили своїх коней і скоро зникли за рясними деревами разом з своїми козаками. У гущавині їм довелося то припадати до шиї коней, щоб не зачепитись за гілку, то обминати кущі, то прорубати собі шлях шаблями; проте, вони невпинно прямували у той бік, звідкіля червоне, вечірнє сонце кидало назустріч їм крізь віття дерев своє, розірване на тоненькі смужки, золоте проміння.

Проплутавшись поміж деревами з півгодини, вони натрапили на кількох комонних чатівників, а проїхавши ще далі, почули пугукання тих вартових, що, мов сичі, перегукувалися поміж себе, сидячи по

деревах.

Через годину полковники виїхали на шлях, що гадюкою покрутився у лісі, і спинили коней.

— От тепер, — звернувся Ганжа до свого молодого товариша, — я поїду шляхом до греблі та пошукаю там «язика», щоб розпитати про польське військо.

— А я, — одповів Чорнота, — попростую до замку, і щоб мені не довелося випити за вечерею і малої чарки горілки, коли я не добуду там язиків!

Повновиде, запалене вітрами обличчя Ганжі почервоніло од сміху, а очі заблищали.

— Ну, а я, братику мій, не зречуся кухля горілки, хоч би й з порожніми руками повернувся до табору.

Полковники розлучилися. Чорнота з половиною козаків пірнув у лісі і, натрапивши на стежку, протолочену турами, подався нею. Козаки їхали слідом за своїм полковником один по одному, витягшись довгою стьождкою.

Через який час з боку замку почувся гомін. Чорнота спинив коня, прислухався. Чуть було далекий галас і репетування.

— Когось мордують!.. — обернувся він до козаків. — Запевне, що пани — наших. Скоріше за мною!

Він стиснув коня острогами, вибіг з стежки на шлях, що йшов до замку, і подався ним чимдуж.

Галас вчувався дужче й ближче; врешті шлях вибіг з лісу на полявину, і на очах козаків став Пилявський замок.

Вскочивши через розчинені ворота у замковий двір, він опинився серед натовпу селян та козаків саме тоді, коли Вовгура чинив там свою розправу. Серед покривавленого двору валялися п'ять безголових трупів у польській одежі, а позаду них стояло два стовпи. До одного з тих стовпів був прив'язаний у чому мати породила старий суворий шляхтич, пан Януш; до другого так само без ніякої одежі була прив'язана молода дівчина, панна Галина.

Біле як сніг тіло дівчини, її чарівна врода і благаючий погляд піднятих до неба блакитних очей мов пришили до себе погляд молодого козака, і він нічого більше не бачив, окрім її одної. Він не помітив навіть, що біля ніг дівчини корчилася у розпачливому риданні підстаркувата жінка, Христина.

— Червону стьожку їй на шию! Стьожку! — почулося з натовпу вовгурівців.

— Справді!.. — регочучи, сказав Вовгура. — Така вродлива панночка та без стьожки! Пов'язати їй на шию червону стьожку!

Високий парубок з звирячим виразом у очах наблизивсь до Галини і простяг руку з ножем до її шиї, але Христина, мов вовчиця, кинулася до нього

і трохи не звалила на землю.

— Заріжу! — скрикнув парубок і, пхнувши її з усієї сили на землю, знову простяг руку до Галини.

Тільки тепер схаменувся зачарований вродою дівчини полковник:

— Стій, єретичний сине! — гукнув він у весь голос. — От тільки протягни хто-небудь руку до панночки!..

— А то що? — спитав, виступаючи наперед, Вовгура. На очі Чорноти став козак, що на цілу голову був вищий за своїх товаришів. У плечах він був ширший за столітнього дуба, а стулені його кулаки, вкриті рясним чорним волоссям, були більші за добрі довбні.

Чорнота зрозумів, що це був ватажок козацького загону і що доброю волею він не віддасть з рук своєї живої здобичі. Сам Чорнота, не вважаючи на свою ворожнечу до поляків, ніколи не мордував неузброєних ворогів, а тим більше жіноцтва; чарівна ж врода молодої дівчини, разом з її беззаступністю і мовчазною покірливістю до своєї долі, збудили у козакові непереможне бажання зрятувати її, а разом з нею й її батька.

— А то я покажу, — одповів він Вовгурі, — як рубає моя шабля маслаки!

— А хто ж ти такий, — спитав Вовгура, взявшись у боки, — що заступаєшся за ляхів, гнобителів наших, та смієш ставати на перешкоді

славному лицареві Вовгурі?

Про Вовгуру Чорнота вже не вперше чув. Знав він і про його нечувану лютість і про те, що цей козацький ватажок приймав до свого загону тільки таких велетнів, які, взявши бугая за роги, мали силу повалити його на землю, а з землі піднімали його собі на плечі.

Як Вовгура опинився тут, біля Пиляви, попереду нього, Чорнота не знав, та, проте, одного погляду на молодчиків, що оточали свого ватажка, було досить, щоб упевнитись у тому, що це справді вовгурівці, і зрозуміти, як небезпечно їх дратувати.

Розміркувавши так. Чорнота взявся до хитрощів і, вдавши з себе спокійного, звернувся до Вовгури:

— Чого ж ти лізеш поперед батька у пекло? Мені пан гетьман доручив вести військові перед та добувати язиків; а ти звідкіля тут узявся та мордуєш на смерть тих людей, що їх треба одпровадити до гетьмана живцем. От від цього пана, — показав Чорнота на пана Януша, що з мукою у очах дожидав мордування, — як припечуть його залізом при гетьманові, то, певно, багато чого гетьман почує про польське військо.

— А я що ж!.. — з докором обізвався Вовгура. — Хіба я не вмю розв'язувати ляхам язиків?

— Чув я, як ти розв'язуєш!.. Тільки

по-дурному мордуєш людей!

Великі очі Вовгури так вип'ялися на Чорноту, що, здавалося, хотіли геть вилізти спідлоба.

— А вони наших хіба не мордують? Тож тобі як, іграшки, що Ярема Вишневецький увесь шлях од Лубен до Гадяча обсадив козаками на палях, неначе деревами?

— Так ти Ярему й шукай, а не мордуй безвинних. Вже ж ця дівчина не садовила наших на палі...

— Вона не садовила, так батько її садовив... Он там, біля шляху, ми познімали, та вже вони конають... Всі вони, ляхи, наші вороги й гнобителі!

— Бий тих, хто обороняється... — говорив Чорнота далі. — Останніх же, неузброєних, досить повигонити з України, щоб і духу лядського у нас не лишилося. Мордувати ж не по-людському — то не лицарське діло, а катове... От що!

— Брехня! — почали гукати вовгурівці. — Бач, який лядський заступник знайшовся! Та він, мабуть, і сам недоляшок!.. Ляхів мало вбивати — їм треба такої муки завдати, щоб вони чули, що вмирають!

— Що ж то, ви не хочете коритись гетьманові? — скрикнув Чорнота.

— Гетьманові? Гетьманові коримося! Хмельницький наш батько! Він визволив нас всіх з неволі! — загомонів натовп.

— Так от же дивіться! — сказав Чорнота, витягаючи з-за пояса пернача. — Я полковник Війська Запорозького і словом гетьмана наказую атаманові Вовгурі віддати мені власника цього замку з дочкою на допит.

Срібний полковницький пернач зробив на Вовгуру і всіх його товаришів велике вражіння. Запал натовпу зразу підупав, і всі вовгурівці почали поміж себе переглядатись.

— Та що ж, панове молодці! — обізвався згодом Вовгура до натовпу. — Хіба нам не вистачить ляхів на Україні. Віддамо сих — знайдемо собі інших!.. Якщо ти словом гетьмана вимагаєш, — сказав він далі до Чорноти, — так бери бранців.

Чорнота моргнув своїм козакам, щоб одв'язали шляхтича, сам же, зскочивши з коня, наблизився до Галини.

У ту мить Христина, що весь час, сперши дух, слухала суперечку козаків, обхопила його коліна і почала цілувати його червоні сап'янці.

— Це моя годованка! Я її, сирітку, вигодувала й виростила змалечку. Помилуй її!

Полковник ледве виплутався з рук Христини і наблизився до Галини, щоб одв'язати її од стовпа, але, зустрівшись з поглядом блакитних очей дівчини, засоромився її голого тіла і, знявши з себе жупан, обгорнув раніше ним упоперек її стан і вже

тоді почав одв'язувати її од стовпа.

Перший час, коли Галину вхопили вовгурівці і, роздягаючи її, почали над нею знущатись, нещасна дівчина була здивована й ображена у найкращих своїх почуттях, не розуміючи, за що це такі люде, як і батькові хлопці, що їх вона з дитячих літ так любила, як рідних, і знала за завжди добрих і прихильних до неї, хочуть скривдити її, познущатися з неї і навіть замучити на смерть.

Коли її, роздягнену, почали в'язати до стовпа на очах натовпу озвірілих людей, смертельний сором обхопив душу дівчини, і вона з плачем почала просити, щоб її скоріше вбили, але слова батька спинили її.

— Дитино моя... — сказав старий шляхтич. — Ти дочка славної Польщі і походиш од стародавнього шляхетського роду — не принижай же себе ані слізьми на очах, ані благанням з уст перед цими смердючими хлопами. Перетерпи муку і вмри мовчки, як тобі доля судила. Наші брати помстяться за нас.

Після того Галина глибше заховала у своєму серці образу, задавила у собі страх смерті і мовчки терпіла глузування з свого голого тіла, зневірившись у тому, що хтось, опріч її Христини, що побивалася біля неї, має серце. Через це вчинок козацького полковника, що обгорнув її жупаном, глибоко зворушив її серце, і сльози рясно побігли з

очей дівчини на її ніжні дівочі перси. То були сльози не муки й горя, а сльози радості з того, що знайшлося серце у невідомого козака, що зрозуміло муку її душі. Проте, не ймучи ще віри у свій рятунок, вона звернулася до Чорноти:

— Пан бере нас на те, щоб познущатися з нас ще на очах гетьмана?

— Не бійся, серденько... — одповів їй стиха полковник, голосом, яким говорять тільки до рідної дитини. — Од мене тобі не буде нічого лихого!

Коли пан Януш і Галина були одв'язані. Чорнота хотів одягти їх у власну їхню одежу, та тільки Вовгура рішуче проти того засуперечив, кажучи, що то вже здобич його козаків. Через це на пана Януша нап'яли якесь шмаття з хлопської одежі, Галина ж так і лишилася обгорнута самим жупаном.

— Садовіть пана на вільного коня, — сказав Чорнота до своїх козаків, — панночку ж я доведу сам!

З цим словом він захопив дівчину у обійми, підкинув її на сідло свого коня, і не встигла Галина моргнути оком, як і він сидів уже позад неї.

— Мене ж візьміть... мене! — зарепетувала Христина. — Не покидайте мене на старість сиротою!

Стара жінка захопилася за стремено Чорноти і цілувала його чоботи.

— Добрий козаче! — звернулася до свого збавителя Галина. — Ти вже раз пожалів мене, пожалій і вдруге: візьми небогу разом зо мною.

Чорнота моргнув одному з козаків, що сидів на чужому коні, і той, під'їхавши до Христини, підхопив її на свого коня.

Через хвилину Чорнота з своїми козаками вже виїхав за замкові ворота і зник у лісі.

Під віттям дубів стало вже зовсім смеркати. Хутко їхати було неможливо, і коні пішли повагом.

Придержуючи дівчину біля себе на коні, Чорнота міцно обхопив її стрункий стан своєю дужою рукою; Галина ж, знесилена тим, що пережила, з довір'ям горнулася до нього, як ніколи не горнулася ні до братів, ні до батька.

III

Тяжкі думки сповивали чоло пана Януша, коли він, з пов'язаними за спину руками, їхав між козаками. Гордовитий шляхтич не стільки болів душею за своєю долею, скільки за долею своєї доньки, що тільки починала жити. Яка доля чекала її?

«Запевне, її візьме собі на втіху, — думав пан Януш, — цей хлопський ватажок, що зараз кудись нас везе, а далі... далі...»

Старий шляхтич навіть здригнувся, уявляючи

собі, як його дитина, що тільки розцвіла красою, достанеться на знущання п'яним хлопам.

Мучився він і ганьбою Польщі, що дожила до такої руїни, але тут він мав певну надію, що все незабаром одмінеться, бо за тиждень до сього він дістав од приятеля своїх синів, гусарського ротмістра пана Преслава з Збаража, звістку про те, що вісімдесят тисяч польського війська під приводом трьох сенаторів йде назустріч Хмельницькому і вже виходє з Збаража на Пиляву.

«З того часу як послано листа, — міркував пан Януш, — минуло два тижня, і наше військо повинно б не сьогодні-завтра бути тут. З такою силою нема чого й говорити, що наші не тільки розженуть всю цю хлопську й козацьку наволоч, а навіть злапають харциза Хмельницького і запровадять його до Варшави на страту».

Такі думки заспокоювали старого шляхтича, і у нього навіть виникла гадка утекти од козаків і бігти назустріч полякам. Тільки зв'язані руки та дочка на сідлі у козака не давали до сього можливості.

Через який час Чорнота з козаками й бранцями наблизивсь до табору і, згадавши, що, захопившись рятуванням Галини, він не пошукав у замку паперів, які могли б дещо виявити про польське військо, прикликав свого давнього товариша й побратима сотника Крицю й звелів

йому, взявши свою сотню, бігти до замку і забрати всі папери пана Януша.

Далі він звелів нап'яти для бранців намет і добути їм якусь одежу; сам же, побачивши, що Ганжа вже повернувся до табору і, сидячи з люлькою у зубах на колоді, слухав якогось невідомого чоловіка, наблизивсь до нього.

— Добув язика? — спитав він Ганжу.

— От сідай та слухай! — одповів той. — Цей чоловік — коваль з Константинова і тікає звідтіля од ляхів.

— А чого саме ти тікаєш? — спитав Чорнота неймовірно. Чоловік здвигнув плечима.

— Та як же було не тікати? Загадали мені вражі ляхи, щоб кувати їм коней. От я два дні кував, а далі розкинув розумом та й думаю собі: це ж вони, еретичні сини, воюватимуть сими кіньми наших козаків, так краще я втечу до козаків та куватиму козацьких коней.

— Це добре ти розміркував, — а як же саме втік? — спитав Ганжа.

— А так: докував учора одного коня вже поночі та, скочивши на нього, й махнув сюди.

— А як на твою гадку, — спитав Чорнота, — скільки всього йде на нас поляків? Коваль похитав головою.

— Сила така, що, мабуть, і за тиждень не перелічив би їх. Насунулися вони, мов сарана. Там,

у Константинові, самих возів з панським добром така сила, що навіть вся толока поза містом возами вкрита, прямо що й оком їх не скинеш.

Ганжа весело засміявся:

— Буде біля чого нашій голоті походити. Йди, ковалю, сідай до козацького гурту та вечеряй, а після вечері виряжу я тебе з твоєю звісткою до гетьмана... А тепер, Іване, — обернувся він до Чорноти, — час уже й по чарці та зубам роботу дати.

Вся полявина була вкрита тепер таганами з вечерею і купами козаків, що сиділи навкруг багаття й вечеряли. По повітрю разом з парою слався запашний дух кулішу й галушок.

Полковники сіли недалеко од чималого гурту козаків, прямо на траві, і джури принесли їм туди ваганці з галушками, а другі — з ковбасами та салом. Раптом з'явилася й сулійка з горілкою, і Ганжа з Чорнотою, весело розмовляючи, почали вечеряти.

Розмова полковників скоро увірвалася, бо від сусіднього козацького кола почулася гра бандури, а далі й густий, журливий голос кобзаря, що співав стародавню думу:

Ой три літа, три неділі,
Як козака в лісі вбили,
Під явором зелененьким

Лежить козак молоденький, —
На нім тіло почорніло,
А од вітру струпішіло.
Над ним коник зажурився,
По коліна в землю вбився.
«Не стій, коню, наді мною,
Вже я бачу щирість твою!
Біжи, коню, дорогою,
Чорним лісом, стеженькою!
Вийде к тобі моя мати,
Буде за мене питати:
— А де коню, син мій дівся,
Чи в Дунаї не втопився?
— Ой знай, коню, що казати,
Скажи, коню, не втопився,
Але, мати, оженився:
Ой взяв собі паняночку,
Серед поля земляночку,
А на личку рум'яная
На ній сукня зелена».

— Така, така козацька доля... — сказав засмучений Ганжа, коли пісня увірвалася. — Гарна ця пісня й сумна така, що за серце бере. Так колись і моя старенька матуся питатимуть коня мого про мене.

— Гарзд же, що про мене й спитати нема кому, — обізвався Чорнота. — Один я на світі, як

Хведір Безрідний.

— Ану лиш, кобзарю, про Хведора! — гукнув Ганжа. Бажання Ганжі не подобалося козакам.

— Та годі, пане полковнику, сумних співати! — почулося з їхнього боку. — Тепер уже не ті часи! Минулося наше безголов'я... Минулася неволя лядська-агарянська! Тепер годиться жвавіших та веселіших пісень співати!

— Справді, про Хведора Безрідного вже обридло слухати! — додавали інші. — Заспівайте, дядьку, якусь з нових дум!

— Та подождіть, — обізвалися треті. — Дайте божему чоловікові попоїсти.

Кобзарю піднесли чарку. Коли він підвів голову, щоб подякувати, спідлоба у нього визирнули замість очей дві страшні криваво-чорні рани. Очі йому були випечені татарами за те, що тікав з неволі. Це у ті часи була така звичайна річ, що ніхто про те кобзарів і не розпитував, хіба що вони самі співали про свою недолю.

Випивши та заївши, кобзар почав направляти бандуру.

— Як хочете новіших, так заспіваю такої, якої мене Господь навчить.

Всі потишилися, і кобзар заспівав знову:

Ой обізвався пан Хмельницький,
Отаман батько чигиринський.

— Гей друзі-молодці,
Браття, козаки-запорожці!
Добре дбайте, барзо гадайте,
І з ляхами пиво варити зачинайте!
Лядський солод, козацька вода,
Лядські дрова, козацькі труда! —
Ой за те пиво
Зробили козаки з ляхами превелике диво;
Ой за той пивний молот
Зробили козаки з ляхами превеликий колот;
Ой за той пивний квас
Не одного ляха козак за чуба потряс.
Ой не чорна хмара над Польщею встала:
Тож-то не одна ляшка удовою стала!
Бо на праву середу
Зайняли козаки ляхів так, як би череду.
Ой котрих гнали до Прута,
Була доріженька барзо крута;
Котрих до Бузька —
Була доріженька барзо грузька;
А котрих до Хотини,
То, біжучи, попотіли.

Кобзар на хвилину спинився, немов щось пригадуючи.

— Чи ти, Йване, чув коли-небудь оцю думу? — спитав Ганжа Чорноту.

— Зроду не чув! — одповів той. — Гляди,

коли він не оце тільки її компонує. Бачиш, який замислений сидить.

Але кобзар уже повів свою думу далі:

Гей, обізвався пан Хмельницький,

Отаман батько чигиринський:

— Гей, друзі-молодці,

Браття, козаки-запорожці!

Добре дбайте, барзо гадайте,

Од села Ситників до города Корсуня

Рівчаками шлях перекопайте,

Потоцького піймайте,

Мені до рук подайте!

Гей, Потоцький, Потоцький

Маєш собі розум жіноцький!

Не вмів ти єси в Кам'янці Подільським

пробувати

Печеного поросяти, курку з перцем та

шапраном уживати,

А тепер не вмієш з нами, козаками, воювати

І житньої соломахи з тузлуком уплітати.

Хіба велю тебе до рук кримському хану дати,

Щоб навчили тебе кримці-нагаї сирії

кобилини жовати!

Кобзар скінчив, і козаки загомоніли. Всім ця дума припала до вподоби.

— Гарно склав ти, кобзарю, пісню! — сказав

високий чорновусий козак-уманець. — Справді, так воно й було! Гнали ми ляхів з Ганжою, нехай здоров буде, аж до Хотина, прямо-таки як череду товару!

— А ми з Морозенком аж до Прута гнали! — обізвався другий. — Та не самих поляків, а ще й жидів цілі отари! Ганжа аж зайшовся з реготу:

— Ой панове-молодці, нагадали ви мені, як жиди од нас давали дропака: лапсардаки свої позадирали аж на плечі, пантофлі порозгублювали, а білими панчохами грязюку місили. Як пригадаю, то й не вдержусь од сміху. Ти б, чоловіче божий, ще б про жидів у пісню щось додав!

— Додам колись... — одповів кобзар. — Не все відразу. Козаки вже повечеряли, але не хотіли ще кластись спати. Всім хотілося б без краю слухати кобзаря. І не біля цього тільки гурту козаків був кобзар, — співало їх кільки душ по різних кутках полявини.

— Ще якусь заспівайте, кобзарю! Ще! — просили козаки — Про славу заспівайте!

— Співав би, добрі люде, — одповів кобзар, — аби слухали, та щось мені у горлі дере, неначе полови туди мені насипано!

— От лихо! Меду б тобі кухоль, так де його у поході візьмеш!

— Джура! — гукнув Ганжа. — Піднеси божому чоловіку кухоль мого меду!

Джура раптом наточив з боклага добрий кухоль меду і підніс кобзареві. Той вихилив його одним духом і, обтерши рукавом вуси, почав знову співати:

Розляглися круті бережечки по роздоллі,
Пожурились славні козаченьки у неволі.
Гей, ви, хлопці, ви добрі молодці, не журіться,
Посідлайте коні вороні, садовіться
Та поїдем у чистеє поле, у Варшаву,
Та наберем червоної китайки на славу;
Гей, щоб наша червона китайка не злиняла,
Та щоб наша козацька слава не пропала.
Гей, щоб наша червона китайка червоніла,
А щоб наша козацька слава не змарніла.
Гей, у лузі червона калина похилилася,
Чогось наша славна Україна засмутилася,
А ми ж тую червону калину та й піднімемо,
А ми ж свою славну Україну та й

розвеселимо.

— Гарно, гарно, — загукали навкруги.

— Це теж нова дума, — сказав Чорнота. —
Саме вона до наших часів і припадає!

— Тепер, чоловіче божий, веселішої! —
почулися голоси козаків, коли кобзар скінчив.

— Такої, щоб горіло!

— Хіба такої, щоб до танців? — спитав

кобзар.

— Атож! Адже за день ноги у сідлі набрякли!

— Вороги за річкою, а ви танцювати? — обізвався Чорнота до козаків.

— За річкою? — почулося з натовпу. — Те байдуже: поки дійдуть сюди — дотанцюємо!

— А прийдуть вороги сюди, — обізвався вусатий уманець, — то будем їх бити, як під Жовтими Водами та під Корсунем били; коли ж несила наша буде, голови свої за неньку Україну покладемо! Ушквар, кобзарю, такої, щоб аж лихо танцювало.

Весело забряжчали й засміялись струни бандури, і кобзар голосно гукнув:

Ой я сіно скромадила,
Сім сот хлопців принадила...

Зразу коло біля кобзаря поширшало, а посеред кола вихором закрутилися дві пари козаків.

В кого — один, в мене — два,
Чорноброві обидва!..

Додав кобзар, хвацько вибиваючи пальцями по струнах, і серед кола закрутилося ще скілька пар козаків.

Пішла ходором вся полявина од козацького

гопака; пролісками ж аж луна пішла од вигукування танцюристів. Тільки Чорноті вже не довелося на те дивитись, бо під ту хвилину до нього наблизивсь сотник Криця і подав йому цілий пакунок паперів.

Полковникові треба було переглянути ті папери, і він, покликавши до себе на поміч полкового писаря, пішов з ним до намету. Там вони поморочилися над паперами мало не цілу годину і врешті-таки натрапили на листа пана Преслава з звісткою про кількість польського війська.

Зважаючи на велику вагу тієї звістки, Чорнота послав того листа гетьманові з курінним атаманом та десятьма козаками, що провозжали до гетьмана коваля.

IV

Управившись з паперами й військовими справами, Чорнота вийшов на повітря. Стояла вже ніч, козацтво клалося спати, хоч подекуди ще й досі грали й співали кобзарі.

Молодого полковника потягло до намету, де була дівчина, його бранка, до того ж він згадав, що пан Януш досі з закрученими руками.

Взявши з собою невеликого ліхтаря, Чорнота увійшов у намет. Пан Януш сидів долі, зціпивши від болю зуби й насупивши чоло; Христина вже спала, Галина ж напівлежала, схилившись до

батькових колін, і по очах її знать було, що той самий батько, який досі був для неї пугалом, тепер, коли він приймав муку, став близьким її серцю.

Побачивши Чорноту, Галина зразу ж звернулася до нього:

— Пане полковнику! Пожалійте мого старого батька! Мотузки прямо переїли йому руки! Пан Януш гнівно глянув на дочку:

— Як насміла ти за мене просити? Мені хлопської милості не треба!

Чорнота приглушив у собі образу і сказав спокійно:

— Я, пане Янушу, не хлоп, а полковник славного Війська Запорозького... То, може б, пан звертався до мене більш чемно?

— Хлопський полковник є й сам хлоп!.. — пробубонів шляхтич.

— Даремне пан робить мені образу! — сказав Чорнота. — Я прийшов, щоб зробити, у чому можу, панові полегкість. Перше за все заспокойтеся: я не вчиню ні панові, ні панночці нічого лихого... От вам моє слово.

Пан Януш глузливо, крізь сціплені зуби, засміявся.

— Хлоп заспокоює своїм словом... Хлопське слово — вітер!..

Нарешті Чорнота спалахнув:

— Час би вже вам, панам, після того, що

сталосся, зрозуміти, що козаки такі ж, як і ви, вільні люде!..

— Що? — піднявши гордо своє чоло, скрикнув пан Януш. — Ви, хлопи, — рівня славній польській шляхті! Поки світ стоятиме, хлопи будуть хлопами!

Запал та гонор шляхтича не ображали вже Чорноту, і йому схотілося ще дужче подратувати поляка:

— Даремне пан виставляє себе на посміх! Ми вже шаблею здобули собі волю, здобули й панство... І якщо ви, ляхи, не схочете з нами по-братерському жити, то геть виженемо всіх вас з України. Заженемо у вашу Варшаву, та й сидіть там, як жиди на шабаші!

Пан Януш схопився на ноги, але зразу ж з розпукою на виду впав на землю.

— Коли б мені не зв'язані руки, я показав би тобі твоє місце, проклятий схизматик! От скоро прийде польське військо, пов'яже всіх вас, гайдамаків, і порозсадовить по палях!

Чорноті дуже кортіло збити пиху гонорливому шляхтичу, і він таки й зробив би це, коли б пан Януш не був батьком Галини; її ж очі викликали у ньому бажання заспокоїти дівчину і досягти того, щоб вона мала його не за ворога, а за щирого прихильника. Тільки заради Галини він не вважав на ті образи, що робив йому пан Януш.

— Це так пан мені дякує за мою до нього доброзичливість? — обізвався він. — Скажіть же, що я повинен зробити, щоб пан став до мене прихильним?

— Одвези мене з дочкою на той бік Пиляви і пусти на волю!

Чорнота замішався. Пустити їх на волю, щоб ніколи вже не побачити тієї чарівної дівчини, що він вирятував з пазурів Вовгури? Ні, сього він не може зробити. Він нікуди не пустить її од себе.

— Це ж неможливо! — сказав він. — Неможливо через те, що ми з вами воюємо. Правда, допитувати пана про польське військо мені вже нема нащо, бо я вже все, що потрібно, знаю з листа пана Преслава, добутого у Пилявському замку.

— Прокляття! — скрикнув старий шляхтич не в собі. — Я згубив Річ Посполиту! Ліпше було б, коли б ті харцизи спалили мій замок разом з паперами!

— А щоб пан не мав мене за ворога, я згоден розв'язати йому руки і дозволити вільно ходити по табору, з умовою, що шановний пан Януш подасть мені шляхетне слово не тікати з мого табору.

Руки старого шляхтича давно набрякли, як колоди, і завдавали йому великих мук, проте, подати шляхетне слово козакові він мав для себе за приниження і через те вагався з відповіддю.

— Ну що ж? Дає пан слово не тікати? Муки,

врешті, переважили гонор пана Януша, і він з прокльоном у серці одповів:

— Даю шляхетне слово...

— Ну от добре...

Чорнота почав розплутувати мотузки на руках в'язня, але вузли глибоко в'їлися у тіло, і при малому освітленні ліхтаря їх нелегко було розв'язати. У нетерплячці козакові почала допомагати Галина, їхні руки зустрічалися і плуталися одна з одною. Непомітно для самого себе козак придержав руку дівчини у своїй руці, і тепло його руки блискавкою пішло по її тілові.

Галина не зразу випручала свою руку і, засоромившись з того, пильніше припала до мотузків.

Нарешті, руки пана Януша були розв'язані, і він, стогнучи, почав терти їх.

Чорноті не хотілося покидати намету бранців, але ніякої причепки до того, щоб лишатися у ньому, вже не було.

— Прощайте тепер!.. — сказав він після мовчанки. — Заспокойтеся й спіть.

Коли Чорнота вийшов на повітря, над землею вже царювала ніч. Зірки своєю безліччю так запорошили небо, Що, здавалося, не лишилося вже на ньому й клаптика вільного місця. У вогкій од ночної роси траві світилися блищаки, немов перемовляючись своїм срібним світлом з далекими

зірками. Понавколо полявини, наганяючи на козаків міцний сон, стиха гомоніли своїми соковитими листями столітні дуби. У таборі стояла така тиша, неначе й самого табору не було тут; тільки пирхання коней та далеке пугукання вартових іноді порушали ту тишу.

— Іди собі спати! — сказав Чорнота, розгляdivши біля намету вартового. — Сих ляхів уже не треба стерегти.

Вартовий охоче пішов спати, сам же Чорнота стояв біля намету вагаючись. У темряві ночі йому ввижався білий, гнучкий дівочий стан і блакитні очі, що з подякою й ласкою дивилися на нього. Завзятий козак, що всі свої юнацькі роки прожив у походах, серед степів, лісів та людської крові, був приголомшений дівочькою вродою. Та врода закликала його до кохання й радості і вабила до щасливого, спільного з коханою дівчиною життя.

Цілим натовпом ходили тим часом думки і в голові Галини. У монастирі її повчали, що козаки — то прокляті Богом схизматики, що вони лютіші за звірів, бо розгніваний Бог не дав їм серця; од батька вона чула, що козаки такі ж саме хлопи, як і інші українці: брудні, нечемні, неосвічені, однакові з тварями, віддані Богом на те, щоб працювати на своїх панів. А що ж вона побачила? Козак, що її зрятував, такий огрядний, чемний, такий моторний красунь і до того добрий і навіть соромливий... Він

далеко добріший і ввічливіший, ніж її батько... Батько ображав його, звав у вічі хлопом; він же все те йому подарував і поведився з ним по-шляхетському...

Галині стало соромно за батька, і схотілося догнати козака й подякувати йому за його добре серце.

Дівчина вийшла з намету і, побачивши Чорноту, наблизилася до нього.

— Спасибі вам, добрий полковнику, за вашу ласку... З тим вона хотіла взяти козака за руку, але несподівано почула себе у його обіймах.

— Люблю тебе, моя пташко, як світ сонця, як душу свою... — шепотів біля неї знайомий голос. — З першого погляду закохався я у тебе, мов шалений. Хоч волею, хоч неволею, а будеш ти моєю!..

Дівчина почула, як козацькі вуси залоскотали її щоку і теплі вуста обпалили її губи поцілунком. З несподіванки вона й нестямилася, аж козак ще міцніше пригорнув її до себе та цілує ще раз... ще...

Нарешті дівчина прочуняла. Вона пташкою випорхнула з обіймів козака і, тремтячи всім тілом, побігла у намет.

Дивні почуття обхопили душу дівчини. Радість і щастя, що зворушили її істоту після поцілунку козацького полковника, скоро

потьмарилися від сумних думок про те, що козак не шляхтич, а до того він ще й схизматик і ворог Польщі; що батько не тільки не згодиться на її шлюб з козаком, а навіть прокляне її, і, що впустивши козака у своє серце, вона вчинила не тільки великий гріх, а ще й зраду своїй батьківщині.

Під впливом таких думок Галина не спала всю ніч і більшу частину її простояла навколюшках, шепочучи ті молитви, яких багато вивчилася у монастирі, і, викликаючи до себе Божу Матір, щоб допомогла їй викинути козака з свого серця; за його ж доброзичливість вона подала собі слово оддячити йому чимсь іншим, а тільки не коханням своїм.

На другий день у розмові з батьком Галина нарікала на те, що він поведився з Чорнотою нечемно, не вважаючи на те, що полковник, як з усього виходило, дістав шляхетське виховання. З приводу сього старий шляхтич не сперечався з дочкою. Він весь час був сумний і каявся, що подав Чорноті слово не тікати.

«Як можу я тут сидіти, — думав він, — коли батьківщина моя у небезпеці? Я неодмінно повинен перестерегти привідців польського війська про то, що козаки захопили моє листування».

Проте втекти з козацького табору було нелегко. Як помітив пан Януш ще з першого дня, понавколо табору в усі боки рясно становилися чати, піші й комонні. До того ж він розумів, що

вийти з-під захисту полковника Чорноти і натрапити на вартових було однаково, що піти на смерть, бо й крізь намет він чув, яким пеклом у своїх розмовах всі козаки дихали на шляхту.

Через кілька день у козацькому таборі почалася метушня. У серці старого поляка збудилася надія на те, що козаки, прочувши про велике польське військо, лагодяться тікати; та тільки та радість його була передчасна, — до намету бранців увійшов Чорнота і сказав, що мусить з своїм повком перейти ближче до річки Пиляви, бо на місці його табору стане гетьманське військо.

— Хотів я, пане Янушу, — сказав у розмові Чорнота, — оселити вас на який час у вашому власному замку під моєю охороною, та, на жаль, не можу сього зробити, бо у вашому замку житиме сам гетьман.

Старий шляхтич насупив брови:

— Коли б я міг се передбачити, я власноручно спалив би свій замок!

Через який час Чорнота й Ганжа вивели свої повки з полявини на лісовий шлях і повели прямо до греблі й мосту через Пиляву, куди вже Ганжа й ходив раніше, пана ж Януша з дочкою та Христиною вели під вартою позаду козацьких повків пішки.

Галина була у селянській запасці, мережаній

сорочці й черевиках на босу ногу, а старий шляхтич з огидою поглядав на одягнені на його ноги сині, з великою матньою штани й брудну селянську сорочку.

Бранці йшли вже з півгодини. Незвичка до пішої ходи й до дебелих селянських черевиків робили Галині великі труднощі. Вона спотикалася, зачіпалася за гілки, дряпала собі ноги і мало вже не плакала з утоми, як несподівано з лісу виник Чорнота і, підбігши конем до бранців, почав запрошувати дівчину сісти до нього на коня.

Побачивши чорнявого красуня полковника у всій його войовничій красі і почувши його ласкаву мову, панночка палахнула рум'янцем; проте, вона подякувала козакові, сказавши, що йтиме пішки разом з своїм батьком.

Сказавши так, дівчина одвела свої очі набік, щоб не зустрітись удруге з очима козака, аж у ту саме хвилину дужа рука молодого полковника обхопила її стан і, одірвавши од землі, посадовила на коня.

В ту ж мить стиснутий острогами кінь, мов несамовитий, кинувся уперед і поніс козака з його дорогою здобиччю поміж деревами.

Вони летіли вихором. Тепле, пахуче лісове повітря прудко шуміло повз них, а гнучкі віти лоскотали їх своїм листям; коли ж траплялося, що вони загрожували Галині небезпекою, то з

хрустінням падали униз, підрубані шаблею хвацького вершника.

За хвилину Чорнота з Галиною були вже далеко, захищені деревами од людських очей.

— Ти моя бранка... — говорив козак, міцно пригортаючи до себе дівчину, — і повинна у всьому коритися моїй волі!

Серце дівчини затріпотіло у грудях, мов пташка у сільці. Вона уявила собі, що козак хоче умчати її кудись у гущавину, де вона буде вже у необмеженій його владі, і жах обхопив її молоду душу.

— Молю пана, — з благанням сказала вона, — поверніть коня назад!

— Не зви мене паном... не зви й полковником... Зви мене Йваном, я ж зватиму тебе по-нашому — Галею. Ти моя, й я нікому тебе не оддам!

— Молю тебе, козаче: пусти мене!.. У тебе ж добре серце! Чорнота зрозумів, чого злякалась дівчина.

— Не бійся, горличко моя, я не буду насильником, бо люблю тебе не тільки палким коханням, як ніхто ще не кохав дівчини, але разом і ніжно — як дитину. Ти станеш моєю тільки після того, як своєю волею візьмеш зо мною шлюб.

Він почав палко цілувати її вуста, чоло і очі. Галина не змагалася. Після його останніх слів вона

була у його владі. їй було так любо, так солодко... І непомітно для дівчини губи її теж склалися у поцілунок і цілували козака...

Аж тут перед очима Галини поміж віттями дубів почали виникати темні постаті черниць з чітками на руках і, заміряючись на дівчину чорними хрестами, погрожували їй пеклом... Мороз пішов по тілу дівчини...

— Ах!.. — скрикнула вона, одсахнувшись од козака. — Ти схизматик! Вони... черниці-кармелітки погрожують мені. З тобою я занাপашу свою душу!

— Забудь, Галочко, ті єзуїтські вигадки! — говорив Чорнота. — Бог один і для мене, й для тебе. Я виряджу тебе з батьком у Чигирин. Там ви перебудете поки скінчиться війна, а тоді ми з тобою візьмемо шлюб. Одно тільки ти мені скажи: чи любиш мене?

Вона обхопила його шию.

— Я не знаю, що то — кохання, а тільки мені так любо з тобою, Іване, так радісно, що, здається, й у раї не було б краще!

Він міцніше пригорнув її до себе, голубив своєю рукою... Дівчина мліла у його обіймах, з довір'ям до нього пригорнувшись, а тіні лихих черниць танули під промінням вечірнього сонця й теплом молодого чистого кохання.

Нарешті, втомлений кінь спинився, і козак

повернув його на шлях до свого нового коша.

V

До тих часів, про які ведеться наше оповідання, себто до повстання українського люду, польська держава була великою й могутньою. До неї належали Україна, Біла Русь, Литва й частина Пруссії, остання ж, Пруссія, та Молдова були од неї залежні як голдівники. Спілки з поляками домагалися всі держави Європи, бути ж їй ворогом зважувалася тільки могутня у ті часи Туреччина. Побідні хоругви польського війська бачили й турецькі, німецькі, угорські й свейські городи, і навіть на баштах далекого московського Кремля маяла корогва з польським орлом.

Найкраще польське військо завжди набиралося на Україні, і через те після того, як реєстрові козаки і польські драгуни, набрані з українців, стали на бік Богдана Хмельницького, а все українське поспільство повстало на поляків, як один чоловік, Польща відразу знесилилася, бо хоч і небагато втратила вона війська під Жовтими Водами та під Корсунем, так зате не мала з кого набирати нового війська. Ледве через п'ять місяців було зібрано вісімдесят тисяч війська, та й те наполовину складалося з німців, угорців та волохів, бо ті, почасти за гроші, почасти як підвладні полякам,

прислали своє військо їм на поміч.

І от тепер мов дві великі, темні хмари насувалися до річки Пиляви два ворожі війська. Зі сходу, з Білої Церкви, йшли реєстрові козаки й запорожці з арматою, під приводом гетьмана Хмельницького; з півдня й півночі приєднувалися до нього загони повстанців під приводом Кривоноса, Богуна, Нечая, Морозенка, Небаби, Гайчури й інших богатирів і навіть з заходу, з Галичини, проскочив сюди ватажок Носач з опришками; з заходу ж наступало різномовне польське військо.

Тисячі возів тяглися кількома шляхами позаду того й другого війська. Проте кількість возів у козацькому війську була далеко менша, ніж у польському, бо козаки йшли своєю землею — Україною — і мали де добувати харчів; навпаки — за польським військом обози розтягалися на десятки миль, возів у їхньому військові було більше, ніж людей, бо всякий пан віз за собою свою одіж, постелю, харчі, вина і навіть найкращу хатню посудь, щоб похвастатись нею перед іншими панами.

Над натовпами війська чорними хмарами крутилися круки, чуючи собі скоро велику здобич, а з-позаду війська до його табору щоночі підходили цілі табуни голодних вовків, отруюючи повітря своїм огидливим виттям.

Не дійшовши до Пиляви з півмилі, обидва війська стали таборами.

Хмельницький розташувався з арматою на полявині, серед лісу, і, взявши з собою найближчих порадників: Богуна, Джеджалія, Кривоноса та Виговського, над'їхав до табору Чорноти й Ганжі, що стояв гонів за двоє од річки Пиляви.

Всі семеро поїхали обдивитись на береги річки. Перед козацьким військом на шляху з Києва на Варшаву була через Пиляву гребля з мостом, а обабіч шляху од річки до лісу слалися рівні луки, вкриті болотами, що за літо тільки зверху трохи підсохли; під вагою ж коней не товста, тверда шкарупа на болотах провалювалася, і коні грузли у болото.

Помітивши, що польський берег Пиляви твердіший за східного, гетьман і всі полковники зважили за найліпше заманити поляків на східний бік Пиляви і потім загнати у болота.

— Щоб заманити ляхів на сей бік, — говорив Хмельницький до товаришів, — доведеться частину війська вирядити за міст на той бік. Знаю я ляхів — вони шпаркі, коли їхня сила. Здолають наше переднє військо за мостом, то вже на тому не спиняться — перебіжать сюди!..

— От тоді ми їм і покажемо, почіму ківш лиха! — обізвався Чорнота.

— Ти, Йване, казав... — обернувся до

Чорноти гетьман, — що тут десь вештаються по околицях вовгурівці та гайчурівці... Збери їх, вражих синів, до себе та й постанови за міст. А то вони тільки знають неузброєних людей мордувати та палити те, що нам самим потрібне. Куди не повернешся, все попалене, все зруйноване... Вони тільки шкодять війську.

— От те ж саме й я кажу! — одповів Чорнота. — Я звелю їм поробити за мостом окопи, та й нехай вражі діти покажуть свою вдачу на ворогах!

— Ну, а далі, — сказав гетьман, — ти вже роби, як сам знаєш, а щоб мені заманив ляхів сюди, на болота!

— Та вже якось-то заманю!

Оглядівши береги Пиляви, гетьман поїхав у замок пана Януша і розташувався там з писарем та канцелярією.

Табір польського війська був у півмилі на захід од мосту через Пиляву на гарному, рівному степу. Військо їхнє було дуже добре узброєне, забезпечене харчами і мало багато гармат; тоді як війська Хмельницького половина була узброєна тільки косами, вилами та кийками.

Поляки розуміли перевагу своєї зброї і зарані празникували свою перемогу над козаками; пригоди ж з військом коронного гетьмана Потоцького під Жовтими Водами та під Корсунем

здавалися їм такими випадковими, що під час бенкетів у польському таборі щодня можна було почути похвальбу розігнати хлопів канчуками.

Проте привідці польського війська не хапалися до бою. Головний з них, Домінік Заславський, навіть зовсім не мав охоти битись з козацьким військом, бо убивати повстанців вельможному панові було зовсім не корисно, — серед тих повстанців були тисячі хлопів з його незчисленних маєтків на Україні, та до того ж він ще не стратив надії на те, що козаків можна умовити до згоди й покірливості.

Тільки Ярема Вишневецький, заклятий ворог козаків, радив вдарити на них всім військом; проте, його ради пан Домінік не послухав, а, стоячи табором біля Пиляви, розважав шляхту щоденними бенкетами; щоб же вояки не нудилися, він дозволив всім охочим підходити до Пиляви і викликати козаків на герці.

VI

Три дні вже з ранку до вечора понад річкою Пилявою одбувалися герці. Охочих до того, як з боку козаків, так і з боку поляків, знаходилося чимало. Найзавзятіші вояки й найбільше хвацькі гарцьовники перед герцем банили й скребли своїх баских коней, щоб вони аж виблискували своєю

оксамитовою шерстю. Вони сіддали їх коштовними сідлами, на себе одягали найкраще вбрання, чіпляли до боку найдорожчу й найбільше улюблену зброю, брали до рук вигострені списи і виїздили до річки, викликаючи з ворожого боку охочих помірятися хистом та міццю; коли ж на заклики ніхто довго не виїздив, то вояка ганив все вороже військо, лаючи всіх так, що у наші часи ніхто такого й не вигідає.

Козаки були кращі за поляків верхівці, та зате поляки вмiли з більшим хистом рубатись... Врешті, частіше складалося так, що поляки були побідниками, козаки ж або верталися з герцю об'юшені кров'ю, або зовсім накладали головою, і на свій бік річки їх уже переносило товариство на ношах.

На четвертий день обоє війська вже так роздратувалися, що почали набігати на ворогів не поодинці, а цілими купами.

Чорнота й Ганжа розуміли, що наблизився час, щоб заманити поляків на козацький бік Пиляви; і от вони, одбиваючи польські наскоки, перейшли з своїми повками через греблю на польський бік, де вже стояли у окопах з своїми загонами Вовгура й Гайчура.

Звістка про цей перехід стурбувала польських привідців, і вони, піднявши на ноги все військо, вивели його з табору й поставили до бою.

Любо було глянути на польське військо, що

рівними лавами вкрило все поле. Гусари, що всі були з польської шляхти, шикувалися на чудових, прудких, як вітер, і баских, як вогонь, конях. Чепраки під сідлами були у них саетові, гаптовані золотом та сріблом, маленькими рученьками паній та панянок. Самі сідла були ковані сріблом та поцяцьковані коштовними каміннями; стремена теж були срібні, обзолочені; шаблі всі з золоченими або й щиро золотими держаками. Кунтуші на гусарах були різноколірові з оксамиту, з золотими гапличками й ланцюжками біля коміра, пообшивані коштовним хутром. На косоверхих шапках у них теліпалися золоті китиці, вкриті блискучими самоцвітами, на ногах же брязкали острогами червоні або блакитні сап'янці.

Спільники поляків були вбрані простіше: німці — у сині жупани, угорці ж та волохи — у свої народні різноколірові кучини. Всі вояки вже занудьгувалися походом і нетерпляче поривалися до бою.

Далеко не таке браве на вигляд було військо гетьмана Хмельницького, що теж виготувалося до бою і стояло сховане по пролісках. Хоч після Корсуня й Жовтих Вод і воно, як казали, «трохи підлаталося», а проте, було вbrate надзвичайно різноманітне. Запорожці були у різноколірових каптанах та червоних поверх них жупанах, драгуни, що прилучилися до козаків од поляків, по вбранню

скидалися на німецьку піхоту, реєстрові козаки були у синіх чумарках, повки ж, що склалися з загонів Кривоноса, Ганжі, Нечая, Богуна й інших, були хто у золотом гаптованій одежі, добутий по польських замках, а хто так і у звичайному селянському сіряці.

Хмельницький, з булавою у руці, під великим гетьманським бунчуком, об'їздив своє військо, розважаючи своїм словом тих, що не бували досі у бойовищах.

— Стійте міцно, панове молодці! — гукав він до молодих козаків. — Стійте, як брати ваші стояли й билися на Жовтих Водах та під Корсунем. Моліться милосердному, пам'ятаючи, що ми б'ємося за волю дітей наших та за віру свою православну, стоптану ляхами. Господь допоміг нам вже двічі перемогти поляків, — допоможе перемогти їх і втретє, бо на нашому боці свята правда!

Слідом за гетьманом ходили понад військом попи з кропилом і благословляли козаків на славну смерть за святу віру.

У обідню пору до повків Чорноти і Ганжі на чудовому огирі під'їхав завзятої постаті поляк і почав викликать на герць не простих козаків, а когось з отаманів та старшини. Це був середніх літ шляхтич, прозвищем Збручич, загартований у степових походах на татарів та у бойовищах з

шведами й турками. Метке було його око, непохибна була рука, і скільком ворогам збавив він уже за своє життя віку, тому він давно погубив рахунки.

— Гей ви, хлопи, гречкосії! — гукав шляхтич, басуючи своїм чудовим вороним конем понад козацькими повками. — А висилайте лишень до мене кого-небудь з ваших метців — ватажків та богатирів, я одрубаю йому своєю шаблею вуха і кину псам на сніданок!

Козаки переглядалися. Після вчорашніх пригод небагато вже було охочих до герцю з поляками, та й постать Збручича, що сміло сам на сам ходив на медведів, не дуже-то завдавала охоти помірятися з ним міццю.

— Що ж? — глузував поляк. — Мабуть, ваші богатирі звикли тільки ціпами махати, а не шаблею. Бидлом нашим ви були, бидлом нашим і будете довіку!

— Не діждеш того, вражий ляше! — почулося з козацького боку, і наперед війська виїхав Вовгура.

Велика постать польського богатиря у порівнянні з Вовгурою враз зменшилася і наче присіла. Ні списа, ні шаблі не було у Вовгури, а держав він у руці важкий, з довгим держакком келеп.

— Гаразд, Вовгура, гаразд! — загукали козаки-вовгурівці. — Збий йому пиху!

— Молись Богу, вражий ляше! — гукнув

Вовгура. — Бо вже тобі меду-вина не пити!

— Кинь свою гирлигу, хлопе! — глузував Збручич з Вовгуриного келепа. — Це тобі не вівці пасти, а з лицарем битись!

Скипів Вовгура, вдарив свого коня острогами і полетів на поляка, той же дожидав його, стоячи на місці, і, обіперши ратище свого списа на стремено, направляв його блискучий гостряк на груди козака.

Близько вже козак-велетень... Вже високо замахнувся він своїм келепом над головою поляка... Та неабиякий вояка був Збручич, — він знайшов собі рятунок од келепа козака і так смикнув свого коня, що той підкинувся на дибки назустріч келепові.

Мов спілий кавун, репнула голова нещасного коня од важкого келепа Вовгури, зате живий лишився його вершник і у ту ж мить всадив гостряка свого списа козакові у серце.

Охнули й козаки, й поляки, коли обоє бойці впали на землю, тільки між поляками скоро почулися радісні вигуки, бо Збручич зараз же виліз із-під свого мертвого коня; козацький же богатир, лежачи на землі, корчився у боротьбі з смертю.

Засмутилися вовгурівці і, піднявши свого ватажка на руки, понесли за річку до козацького табору.

Через кілька хвилин завзятий шляхтич, добувши собі другого коня, знову вже гарцював

між двома ворожими військами, гукаючи до козаків:

— А що, смердючі хлопи?.. Це вам не ціпами махати! Де ж поховалися ваші ватажки? Нехай виходять всі поодинці або хоч і всі разом. Я всіх їх повкладаю, як уклав вашого чабана.

— Нема кому більше йти на нього, — почулося поміж козаками, — як не Гайчурі!

— Виходь, Гайчура! Не дай ляхові з нас кепкувати!

— Як іти, то й іти! — одповів Гайчура і виїхав наперед війська.

Ватажок лугарів, себто козаків, що весь вік вікували по нетрях Великого Запорозького Лугу та по скелях і байраках Дикого Поля, був середнього зросту, широкий у плечах і запалений вітрами так, що шия його й обличчя скидалися скоріше на халяву чумацького чобота, ніж на тіло людини. З-під високої його шапки вибивався оселедець, виявляючи у ньому запорозького братчика. Років з двадцять уже, як Гайчура, не стерпівши польського гніту, покинув Україну і пробував по лугах та байраках, переховуючись там з такими ж, як і він, волелюбивими братчиками і од людей, і од дикого звіра, аж поки нарешті звістка про те, що Україна повстає на своїх гнобителів, не витягла і Гайчуру з його товаришами з диких нетрів на Україну.

За свій вік Гайчура чимало разів бився з

ворогами і рубав їх як не треба краще, та тільки такої науки до герцю, яку мав польський шляхтич, у нього не було.

— Оце у вас кращого й немає? — глузливо скрикнув Збручич, наближаючи коня до супротивника. — Ну й лицарі! Хліви вам чистити, а не воювати!

— По-іншому заговориш, як покуштуєш моєї шаблі, ляше! — обізвався Гайчура і пустив свого коня на поляка.

Коні з вершниками збіглися до купи. У повітрі забряжчали дві шаблі... Та ніхто з бойців ще не вспів зачепити ворога, а вже гарячі коні проминули один одного.

Бойці повернули розпалених коней і знову збіглися, виблискуючи один над одним шаблями. Вони крутили своїх коней і, наседаючи один на одного, намагалися достати свого ворога гостряком шаблі. Всі, сперши дух, дивилися на бойців, всією душею пориваючись на поміч всяк своєму лицареві.

Аж ось шабля Гайчури, застогнавши жалібно з напруги, випала з його руки, а сама рука козацького ватажка немічно звисла до сідла...

Поляк розрубав козакові руку до самої кості, і з неї цілим водограєм задзюрчала кров.

Скрики горя, образи й розчарування почулися з боку козаків, — гинув другий їхній ватажок...

Як годилося на герцях, Збручич не добивав

покаліченого супротивника, а тільки сказав глузливо:

— Навчись, хлопе, раніше рубатись, а тоді вже лізь на шляхтича. Буде з тебе!

З тим побідник од'їхав до своїх товаришів під голосні вигуки всього польського війська; скаліченого ж Гайчуру товариші зняли з коня і понесли за річку до табору.

— Недобре нам складається!.. — загомоніли козаки. — Не буде щастя нам біля Пиляви. Треба, мабуть, одійти на інше місце!

Почувши такі розмови, Ганжа занепокоївся:

— Чому ж то не буде нам щастя? — обізвався він до козаків. — Через те, що вбито двох на герці? Хіба це диво?

— А бачив ти, пане полковнику, як впав з коня Вовгура? — обізвався до Ганжі сивоусий козак з люлькою у зубах.

— Бачив. А що?

— А те, що головою впав до нас. Ото ж і лихо так впаде на нас!

Ганжа аж почервонів з серця:

— А тобі ж, старому, й не сором переказувати при юнаках отакі баб'ячі брехні? Од того, що людина впала головою у той, а не у інший бік, лиха не станеться, а од таких брехень може статись! Тобі б час розуміти, що буде те, що Бог дасть.

Полковник пішов понад своїм повком,

розважаючи й заспокоюючи козаків.

Тим часом завзятий шляхтич не вгававсь. Випивши великий келех венгерського вина та проковтнувши дві сердельки, він знову виїхав наперед війська.

— Чого ж ви, нещасні хлопи, ще тут чекаєте? Кидайте скоріше зброю та падайте нам до ніг! Не бійтеся: ми зглянемося на вашу нікчемну хлопську вдачу і пустимо вас до вашого діла — чистити наші свинарні та стайні.

Козаки боліли душею, з сорому не підводили очей, та мовчали, бо шляхтич не хотів битись з простими козаками, з старшини ж ніхто вже на нього не виходив.

— Ото уже й усі у вас богатирі? — глузував поляк. — Вже й немає охочих помірятися зо мною вдачею?.. Ну, так отож вам наука: коли бидлом ви народилися, так нема чого вам у лицарі й лізти. Бидлом нашим ви й помрете.

У Ганжі давно клекотіло у грудях обурення на лайливого шляхтича, а до того він бачив, що пригода з Вовгурою та Гайчурою, разом з похвальбою поляка, дуже засмутили військо. Щоб піднести дух козаків, треба було щось зробити і Ганжа не втерпів.

— Доки оцей пес брехатиме? — скрикнув він у весь голос. — Благословіть мені, панове товариство, з ляхом до герцю стать!..